

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Methodus Clara Et Facilis Vacandi Orationi mentali Atque Exercendi se cum fructu in præsentia Dei

Coloniæ Agrippinæ, 1687

Consideratio secunda, quàm peccatum sit injuriosum Deo

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46004](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46004)

Retitio.

mediante serenissimâ gratiâ tuâ, quam eo fine humillimè imploro per merita unigeniti filii tui Salvatoris mei Jesu Christi.

CONSIDERATIO SECUNDA.

Quàm peccatum sit injuriosum Deo.

*Me autem
projecisti
post corpus
tuum.*

*3. Reg. 14.
9.*

Coepto pergamus pede, anima mea, atque in super consideremus, quanta sit indignitas contra Deum se erigere, honoremque ei ac reverentiam, quam tot tantisque titulis omnes ei debent creaturæ, denegare. Quid? relinquere Deum, eum deserere, minorisque quàm passiones nostras æstimare? Objectum indignum ei in corde nostro anteponere, vilissimam creaturam amplius, quàm ipsum, diligere?

Expendamus non nihil, &, quantum fieri poterit, comprehendamus incomprehensibilem Majestatis ipsius magnitudinem, sicque apparebit, quàm atrox injuria sit, quam ei inferimus, ipsum contemnendo. Id quod coram Rege terreno committere nemo auderet, coram Deo tuo facere non vereris: Legem Regis, ipso præsentem, aut regulas tuæ Religionis, inspectante superiore tuo, violare non audeas, & Regis supremi mandata, ipso præsentem atque inspectante, prævaricari non dubitasti.

Liberum tibi erat ipsum aut honorare obediendo, aut inhonorare, illius mandata sacrosancta transgrediendo, tuque inhonorare ipsum non timuisti, ut pravæ cupiditati tuæ satisfaceres.

Attende,

Attende, atque æquâ lance perpende, quàm sit atrox injuria, Deo tergum obvertere, ab illo desciscere, suavissimum obedientiæ illius jugum excutere; arma adversus ipsum capessere, cum Diabolo societatem inire, honorem ei atque obedientiam exhibendo, quam supremæ Majestati denegamus. Quàm horrendus contemptus! Quàm probrosa injuria! Quanta contumelia! Quàm execrabilis indignitas! Quàm illam infinitam esse oportet, cum Deus, offensus sit infinitus.

Cùm etenim injuria crescat eâ proportionem, qua crescit dignitas illius, qui offenditur; sicut manifestum est, majorem esse injuriam, cum offenditur Nobilis, quàm Rusticus; Rex, quàm quivis alius; profectò offendere Deum infinitum injuria esse debet atque indignitas infinitè abominanda.

Quod si præterea expendere velimus, quantum offensæ istius enormitas creverit ex multiplici obligatione, quam post tot tantaque beneficia habemus serviendi atque obediendi Deo, apertè videbimus, quàm horrendum in modum culpabiles simus. At considera dumtaxat, anima mea, vilissimæ conditionis tuæ circumstantiam. Quomodo fieri potest, ut homo fragilis, infelix, ac nihili contra Deum insurgat? Ut pulvis agnitionem, quam Creatori suo debet, recuset? Ut vilis vermiculus adeo impudens sit, ut cæli Monarcham aggredi præsumat? Quid diceres, si formicam videres bellum moventem Leoni, aut misellum Rusticum obniti suo Regi? Nunquid igitur arrogantia est insupportabilis, quod homo, qui
purum

De
ratione

parum putum nihil est, offendat tantum tam-
que potentem Deum, etque obedientiam de-
negare ausit?

Verùm quàm horrendum facinus, ipsum
in seipso adoriri, ipsumque velle, si fieri pos-
set, in nihilum redigere? Eousque iniquitas
atque impietas peccati procedit ac peccatoris,
qui vellet Deum non esse, ut peccatorum suo-
rum vindicem non haberet. Vah! Non est
infernus, in quo tantum crimen pro meritis
castigari queat. Nunquam enormitates istas
comprehendere poterit homo, quia ineffa-
bilem magnitudinem Dei, extremamque crea-
turæ vilitatem comprehendere nunquam po-
terit. Angeli, Beati ac Sancti, qui Deum cla-
rè intuentur, veluti infinitas ipsius perfectio-
nes nobis melius pervident, sic peccati gravi-
tatem melius concipere possunt. Eapropter
annihilari ipsi omnino mallent, aut etiam in
flammis inferni æternùm cruciari, quàm per-
mittere, siquidem penes ipsos staret. ut vel
unicum committeretur peccatum. Nihilo-
minus neque ipsi omninò integrè cognoscunt
peccati indignitatem, quia ad illam plenè com-
prehendendam incomprehensam oporteret ut
comprehenderent magnitudinem Dei. So-
lus autem Deus est, qui seipsum comprehen-
dat, atque ideo solus etiam ipse horrendam
malitiam, infandamque peccati comprehendit
deformitatem.

*Affectus huius secunda conside-
rationis.*

Eheu! mi Deus, satis, imò nimium infelix
fui committendo peccatum divinæ Maje-
stati